

Nejste-li jazzovým pianistou a nastudujete pečlivě všech těchto 25 etud, je velmi pravděpodobné, že se jím ani pak nestanete. Což je z hlediska komerčního krajně netaktická poznámka a dalo mi hodně práce ji hned na začátek prosadit.

Chci však, aby bylo jasno. Jazzový klavírista potřebuje poslouchat do omrzení své slavnější a zdatnější kolegy, zkoušet, improvizovat, tvořit nová nebo přetvářet daná témata.

K tomu však musí mít zvládnutý technický aparát, tu řemeslnou část, výrazové prostředky používané v jazzové a taneční a nikoliv v tzv. vážné hudbě – od typického akcentování přes charakteristické synkopy, nátryly, hraní „v bloku“ až – dejme tomu – k rytmické nezávislosti levé a pravé ruky.

Tohle všechno se nedá obejít. Tohle nenajde v žádné „klasické“ klavírní škole nebo etudách. To musí buď odposlouchat a pracně doma napodobovat – anebo mu k tomu snad dopomůže tento sešit a ušetří hodně práce.

Jazzové etudy nejsou určeny pouze pro adepty ryze jazzového klavírního hraní. Měly by usnadnit cestu také hlavně těm, kteří chtějí hrát moderní taneční hudbu (staré styly jako např. ragtime zde nenajdete), ať už doma v kruhu rodinném, či v amatérských orchestrech, avšak i profesionálům, kteří se chtějí zdokonalit. Všem, kteří umějí na klavír zahrát, při tom však cítí, že v oboru taneční a jazzové, příp. beatové hudby tomu dosud cosi chybí.

Ještě jednu snahu měl autor: aby etudy nebyly zcela suchopárné a nemelodické. Abyste se přistihli, že si některé úryvky v duchu mimoděk broukáte třeba cestou ze školy nebo z práce.

Wenn Sie kein Jazz-Pianist sind und alle in diesem Heft enthaltenen 25 Etüden sorgfältig einstudieren, ist es höchstwahrscheinlich, daß Sie auch dann keiner sein werden.

Vom kommerziellen Standpunkt aus ist dies eine äußerst unkluge Bemerkung und es hat mich viel Arbeit gekostet, sie gleich am Anfang loszuwerden.

Ich will aber, daß Klarheit herrscht. Der Jazz-Pianist muß seinen berühmteren und tüchtigeren Kollegen bis zum Überdruß zuhören, probieren, improvisieren, neue Themen schaffen oder vorgegebene umbilden.

Dazu muß er aber den technischen Apparat im kleinen Finger haben, den handwerklichen Teil, die in der Jazz- und Tanzmusik verwendeten Ausdrucksmittel, keinesfalls die der sogenannten klassischen Musik – angefangen vom typischen Akzentuieren über die charakteristischen Synkopen, Pralltriller, „im Block“ spielen, bis – sagen wir – zur rhythmischen Unabhängigkeit der linken und der rechten Hand.

Dies alles läßt sich nicht umgehen. Das findet man in keiner „klassischen“ Klavierschule oder in Etüden. Das muß entweder abgelauscht und zu Hause mühevoll nachgeahmt werden – oder vielleicht verhilft dazu dieses Heft und erspart viel Arbeit.

Die Jazz-Etüden sind nicht nur für Adepten unverfälschten Jazz-Klavierspiels bestimmt. Sie sollen hauptsächlich auch allen jenen den Weg erleichtern, die moderne Tanzmusik (alte Stile wie z. B. Ragtime finden Sie hier nicht) spielen wollen, sei es nun zu Hause im Familienkreise, sei es in Amateurorchestern, aber auch Berufsspielern, die sich vervollkommen wollen. Allen, die klavierspielen können, dabei aber das Gefühl nicht loswerden, daß im Fach Tanz- und Jazz- event. Beatmusik bisher noch irgendetwas fehlt.

Noch etwas strebte der Autor an: die Etüden dürfen nicht schal und unmelodisch sein. Sie sollen sich dabei ertappen, daß Sie im Geiste unwillkürlich Bruchteile, meinerwegen auf dem Weg aus der Schule oder von der Arbeit, vor sich hinsummen.

‘If you are not a jazz pianist but want to become one, there is a high probability that even after you have learned each of the following twenty-five studies thoroughly, you shall not be one.’

This is a highly untactical remark from a commercial point of view and it has taken a lot of effort for me to justify its position right from the beginning.

One thing should be clear, though. For a jazz pianist, it is necessary to listen ad nauseam to his/her more famous and more capable colleagues, to rehearse, to improvise and to compose new themes or re-compose given ones.

In order to be able to do this, one needs to cope with technical apparatus, the craftsmanship, and expressive means used in jazz and dance music, but never in so called classical music. These range from typical accentuation, through distinctive syncopation, inverted mordents, playing in „blocks“, to – let’s say - rhythmical independence of the right hand from the left one.

All of this cannot be ignored. It will not be found in any of the „classical“ piano schools or books of studies. It either has to be taken in and then laboriously imitated at home - or, hopefully, this book of studies may help practice it and thus save a great deal of effort.

Jazz studies are not intended solely for beginners in authentic jazz piano. These studies should make it easier chiefly for those wanting to play modern dance music (you will not find old styles such as ragtime in this book), whether it be at home, in domestic circles or in amateur orchestras. They are also for professional players wanting to perfect their performance.

Everybody who is able to play the piano, but at the same time feels that his/her way of playing jazz, dance and if need be beat music, is still lacking something, should benefit from these studies.

The author had one more ambition: he wanted the studies not to be completely tedious and unmelodious. He wanted you to catch yourself humming some fragments on the way back from school or work.

Milan Dvořák